

Có một thời se sắt

Em xa đâu bỗng gọi
- đâu tận cõi hai mươi
Ồi tiếng người điệu vơi
Bay suốt mấy tầng đời

Nhớ em xưa áo trắng
Tóc xấp xả bờ lưng
Sách vở đời chưa nặng
Gái nhỏ buồn không đưng

Em ươm sầu thiếu nữ
Buồn con gái dậy thì
Tôi hiền như thú dữ
Nằm gặm nhấm lương tri

Những chiều tan học muộn
Mưa bay kín sân trường
Em về theo gió cuốn
Đường lạnh mấy tầng sương

Mùa hè bông phượng nở
Ai bày tiệc rượu mừng
Mai về quê cách trở
Sao mắt nhỏ rưng rưng

Tôi đi lòng xuông ngược
Em giấu giọt lệ ngà
Làm sao em biết được
Đời bày cuộc chia xa

Vậy đó rồi đi biệt
Hai mươi ... ba mươi năm
Tính những lần thua thiệt
Sốt một mối tình câm

Em từ xa gọi lại
Làm nhớ tuổi hai mươi
Trái tim đời đã mỏi
Thấy lại một giờ vui

Cám ơn em đã nhắc
Hàng phượng cuối sân chơi
Bàn bè xưa thất lạc
Chừng xanh cỏ ngậm ngùi

Em bây giờ thiếu phụ
Buồn có để ai hay
Tôi cần thân cố thụ
Gần trọn kiếp lưu đày

Cám ơn em đã nhắc
Dù đã quá xa xôi
... có một thời se sắt
từng ánh mắt, miệng cười ...

Cvk